

og hvisker det blot til mig? Hvorfor tav De i Gaar ved Mødet? Da havde det været Tid at tale!“

„Nu sværmer De, Frøken Ragnhild! Lyriken tager Dem! De ser mig straks i Aanden som banebrydende Kæmpe, som folkebetvingende Helt. Men synes De virkelig . . . er det virkelig Deres Mening, at jeg skulde give mig til at konkurrere med Hr. Vilh. Pram og de andre folkelige Skuespillere? Jeg maatte da nødvendigvis først gennemgaa et dramatisk Kursus og anlægge et eller andet opsigtsvækkende Profet-Kostume — for man gør skam ikke Indtryk paa det store Publikum ved at optræde i jævne Hverdagsklæder.“

„Aa nej . . . De har vistnok Ret!“

„Jeg tror det. Rigtignok er jeg selv Præst, men ikke des mindre har jeg — og dette er min eneste, min sidste Anfægtelse! — en uovervindelig Skræk for Ordet og Ordets besnærende og bedøvende Magt. Er det ikke netop Ord og Ord og atter Ord — larmende Ord, blomstrende Ord, indsmigrende Ord — der har hensat os i den Bevidstløshedens Tilstand, hvoraf vi ikke kan vaagne op? . . . Vorherre bevare mig for i Forbindelse med min egen ringe Person at tale højtravende om Kald, Mission og Sligt. Og dog maa jeg sige, at jeg i Beskedenhed føler det som min Opgave —